

Echoënde vragen

“Risicovol beleggen, doe jij daar wel eens aan?”

“Nooit. Jij?”

“Ik weet niet wat het is. En wist ik het wel, zou ik het niet doen.”

Zwijgen. Kijken langs elkaar heen.

“Fietsen zonder licht, doe jij dat wel eens?”

“Sterker nog, ik fiets nooit. Autorijden zonder licht heb ik wel gedaan, maar dat was een mislukking.”

“Ja?”

“Ja. Ik reed de garage aan bonken.”

Zwijgen. Kijken elkaar aan.

“Heb jij wel eens gezoend?”

“Zonder vrouw? Nee, daar begin ik niet aan. En mezelf zoenen vind ik teveel gevraagd.”

“Heb jij mij wel eens gezoend?”

“Daar was jij dan toch niet bij? Ik ook niet, denk ik.”

Zwijgen. Kijken naar de neuzen van elkaars schoenen.

“Ben jij wel eens tsaar geweest?”

“In Nederland? Nee joh, een veel te klein tsaartje.”

“In Rusland dan, of Oezbekistan?”

“Daar hebben ze koude winters en da's prettig als je ervan houdt, maar ik hou er niet van.”

Zwijgen. Kijken naar elkaars voorhoofd.

“Ben jij wel eens van de trap gevallen?”

“Je bedoelt of ik een slechte kapper heb? Nee, die heb ik wel, maar ik laat me door hem slechts scheren.”

“Ik bedoel: ben je wel eens van de trap gevallen?”

“Dat ben ik ja. Twee keer op één ochtend. Op mijn verjaardag. Het was een onverwacht cadeau van mijn oom.”

Zwijgen. Kijken naar elkaars wangen.

“Ben jij wel eens op een begrafenis geweest?”

“Terwijl er geen dode was? Jazeker, een keer.”

“Ik bedoel een begrafenis van een hond.”

“Heerlijk, al dat gejack, maar nee.”

Toen doofde de zon en eindigden alle gesprekken.